

CLÉO DE MÉRODÉ.

Ροσπάν, τοῦ ἰδανιστικοῦ καὶ χριστιανικοῦ αὐ-
τοῦ ποιήματος, τὴν ἐνίσχυσεν εἰς τὴν ἰδέαν τῆς.

— Ἡ ἡμέρα τῆς παραστάσεως — εἶπε — ἐπῆρξεν ἡμέρα
ἀναμνήσεως ἀληθομονήτου. Ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη ἐγέμισε
τὴν ἀτμοσφαῖραν ἀπὸ χαρὸν ἀείρων ἀγνῆν. Τα δάκρυα
ἔρρεον εὐεργετικά. Ἦσαν δὲ, ὅτι καὶ μετ' ἐφ' ἑσπερὸς
τὰς ὑπερκοσμίους σφαῖρας, διότι ἔλεγα ὡραία λόγια καὶ
αἱ καρδίαι ἔπαλλον μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου. Ἐκλαία
τὰ δάκρυα ἐκεῖνα, τὰ χωρὶς ἄλας, τὰ χωρὶς πικρίαν, —
τὰ ἀγνὰ ἐκεῖνα δάκρυα τὰ ὅποια ἀποπλύνουν, παρασού-
ρουν καὶ καταπνίγουν διὰ παντὸς τὰς σκωρίας τῆς ψυχῆς
καὶ τῆς ζωῆς μας — τόσον μακρὸς φεῦ! διὰ τὸ κακόν, τό-
σον βραχείας διὰ τὸ καλόν, τὸ ὅποion θὰ ἠθέλαμεν νὰ
κάμωμεν. Τὸ κοινόν, ἐνθουν, καταφεγγόμενον ἀπὸ τὴν
δῆδα τῆς πίστεως, ἐννοοῦσεν ὅλους τοὺς στίχους καὶ τὸ
ἐδείκνυε. Ὁ Κατοῦλ Μανδὲς ὄρθιος, ἔβγαζε κραυγὰς ἐν-
θουσιασμοῦ. Ἡ ἡμέρα αὕτη ὑπῆρξε δι' ἐμὲ ἡμέρα εὐτυ-
χῆς, διότι ἐσημείωσε τὸν θρίαμβον ἐνὸς φιλολογικοῦ
ἔργου.

Αὕτη ἦτο ἡ διάλεξις τῆς Σάρρας Βερνάρ. Τὸ
βάθος τῆς δὲν εἶναι ἴσως ἑκτακτον, ἀλλ' ἡ
φωνὴ μετ' τὴν ὑποῖαν ἀπηγγέλλη, ἦτο τόσον ἐ-
ξοχος, ὥστε τὰ χειροκροτήματα τὴν διέκοπτον
συχνά.

Η ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ (*)

Ἡ κόμμως αὐτοῦ ἦτο ἀνάμικτος εἰς ἰσ-
ρέα. Τὰ ράσα του ἦσαν μεταξωτὰ καὶ κοντά,
ἵνα φαίνωνται αἱ ἀργυραὶ ἢ χρυσαὶ πόρπαι, ἃς
ἔφεραν εἰς τὰ κομψὰ ὑποδήματα καὶ αἱ μετα-
ξωτὰ περικνημίδες ἐρυθροῦ ἢ πορφυροῦ χρώμα-
τος. Ἐκοπτε ἐπὶ τὸ κομψότερον τὸ γένειον.
Τὸν στρογγύλον καὶ λίαν κομψόν αὐτοῦ πλατύ-
γυρον πῖλον, ὅτε μὲν λοξὰ ἔφεραν ἐπὶ τῆς κε-
φαλῆς — ἄλλη φάτσα, κατὰ τὴν ζακυνθιακὴν
ἡράσαν — ὅτε δὲ ὑπὸ τὴν μασχάλην. Ἐβάδιζεν
ἀγερῶχος καὶ ἐνίοτε παρακολουθούμενος ὑπὸ
τῆς προφίλου αὐτοῦ γάτας, ἣν ἐκράτει διὰ γαί-
τανίου. Τὰ ἀκτινοβολοῦντα αὐτοῦ βλέμματα
ἔστρεφον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ προσήλωνεν αὐτὰ καὶ
ἐπὶ τῶν ἀθροτέρων ἀντικειμένων, καθιστάμενος
τὸ εὐδαιμόνιον τοῦ τόπου.

(*) Συνέχεια.

Αἱ σάτυραί του εἶνε ἀπλαῖ, ἀλλὰ μεστὰ ἀπειρογράφου αἰσχυρότητος. Στεροῦνται τῆς πολυμαθείας τοῦ ὁμοτέχνου του ζωγράφου καὶ σατυριστοῦ Salvatore Rosa.

Τὰς σατύρας του ἐκληρονόμησεν ἡ οἰκογένεια Βλαστοῦ. Ὁ ποιητὴς εἶχεν εἰπῇ πρὶν ἢ ἀποθάνῃ, ὅπως μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ καὶ ὡς οἱ ὅλα τὰ χειρόγραφα του καὶ συνεπῶς καὶ αἱ σάτυραί του. Ἡ ἐπιθυμία του ὅμως δὲν ἐξέπληρώθη. Ὁ Βλαστός δὲν εἰδίδεν αὐτὰ πρὸς ἀνάγνωσιν. Μετὰ παρκαλήσεις τὰς ἀνεγνώσκμεν ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴ ἀντιγράψωμεν σάτυραν κατὰ προσώπων, ὧν ἐπιζῶσιν οἱ ἀπόγονοι. Τινὰς τῶν σατυρῶν ἐδημοσίευσκμεν εἰς τὴν *Φωσκολιανὴν βιβλιοθήκην*. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βλαστοῦ ἀγνωστον ἡμῖν τίς κατέχει αὐτάς. Ὁ Κουτούζης δὲν ἐδημοσίευσεν τὰς σατύρας διὰ τοῦ τύπου, ἀλλὰ δι' ἀντιγράφων, ἐνωσιεῖται ἀνωνύμως. (1)

Ἐκτός τῶν αἰσχυρῶν σατυρῶν ἔγραψε καὶ πολιτικὰ ποιήματα καὶ διδακτικὰ καὶ *εἰδύλλια*. Ὁ περίεργος οὗτος ἀνὴρ, ὁ πόσον κακεντρεχὴς ἦτο καὶ εἰς ἄκρον αἰσθηματικῆς. Ἐπειτα ἡ εἰδυλλιακὴ ποίησις ἦτο τοῦ συρμοῦ κατὰ τοῦ χρόνου του.

Ὁ Barrère de Viouzac ἔνεκεν τοῦ ἀνθηρῶ ὕψους του ἐκαλεῖτο ὁ *Ἀναχρέων τῆς Λαιμητόμου*, καὶ αὐτὸς ὁ Ροδωσπιέρρος ἐποιεῖ ἐρωτικὰ ποιήματα! Ἐκ τῶν εἰδυλλιακῶν ποιήσεων τοῦ Κουτούζη διακρίνεται ἐκείνη, ἣν αὐτοσχεδίασεν εἰς τὸ ρωμαντικὸν ἀκρωτήριον Ζακύνθου Δαβία, τὸ ὑμνηθὲν καὶ ὑπὸ τοῦ Σολωμοῦ. Ἐγθρός ἦτο πάντων τῶν δημοκρατῶν καὶ διὰ τοῦ φιλελευθέρου Ἀντωνίου Μαρτελάου διδασκάλου καὶ τοῦ Σολωμοῦ καὶ τοῦ Φωσκόλου. Τὸν Μαρτελᾶον πολλὰκις ἐσατύρισεν ὁ Κουτούζης καὶ ἀπεκάλεσεν αὐτὸν ἀνόητον, ἀμαθῆ, ἀγύρτην, λαοπλάνον καὶ *avarodhor*. Ὁ Κουτούζης παρόδῃσι τὸν πλήρη φιλελευθέρων αἰσθημάτων «*Ῥυμον εἰς τὴν περίφημον Γαλλίαν, τὸν ἀρχιστράτηγον Βοροπάτην καὶ τὸν στρατηγὸν Γερτίλην*» τοῦ Μαρτελάου.

Ἦτο ὅμως ὡς ἱερεὺς ἄριστος. Εἰσερχόμενος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, μιμούμενος τὸν ἱερὸν Βερνάρδον εἶλεγε — *φροντίδες μείρατε ἐνταῦθα ἄχρι οὐ ἐπιστρέψω*. Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὁ Κουτούζης συνηθάνετο ὅτι ἦτο τοῦ Θεοῦ λειτουργός. Ὅποτε εἰσιετούργει, ἤθελε τὸ θυσιαστήριον ἐστο-

λισμένον μεγαλοπρεπῶς καὶ καλλιτεχνικῶς μὲ ἄνθη τεχνικά. «Ὀλαὶ αἱ ἱεροτελεστίαι τοῦ ἤσαν μεγαλοπρεπεῖς, ἅμα δὲ καὶ θεοπρεπεῖς. Δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του ὅτε προσέφερε τὴν ἀνάμνηκτον θυσίαν καὶ γονυπετῶς ἀνεφώνει «τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν». Ἡ ψαλμωδία του ἦτο ἄρρυθμος, ἀλλ' εὐχάριστος ἕνεκα τῆς ἐμμελοῦς ρωνῆς του.

* *

Ὁ Κουτούζης ὑπῆρξε γονιμώτατος ζωγράφος καὶ φιλοπονότατος. Εἰργάζετο καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἐκοιμᾶτο ὀλιγίστας ὥρας. Τὴν νύκτα ἐνεδύετο πολιτικὰ καὶ περιεφέρετο ἄγνωστος, διὰ νὰ μάθῃ τὰ μυστήρια τῆς πόλεως. Ἰδόμεν τὰ ἔργα του τὰ καλλιτεχνικά.

Ὁ ἅγιος Διονύσιος ἀπέθανε τῷ 1622 εἰς τὴν ἐν Ζακύνθῳ μονὴν τῆς Ἀναφωνητηρίας ἣν εἶχε λάβει παρὰ τῆς ἐνετικῆς κυβερνήσεως ἐν πατρωνικῷ δικαίῳ καὶ ἐνεταφιάσθη εἰς τὰ Στροφάδια. Τῷ 1703 διὰ συνοδικῆς ἐγκρίσεως ἐπὶ Πατριάρχου Γαβριὴλ ἐκηρύχθη ἅγιος. Τῷ 1708 ἀπέκτησαν οἱ πατέρες τῶν Στροφάδων διὰ ἐδαφονομίου οἰκίαν εἰς τὴν συνοικίαν *Ἀμμον* διὰ νὰ οἰκοδομήσωσι τὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου. Τῷ 1716 ἕνεκα τοῦ πολέμου μεταξὺ Ἑνετῶν καὶ Τούρκων ἀποβιβάσθοντας οἱ τελευταῖοι διήρπασαν τὴν μονὴν καὶ ἔγκμηλώτισαν μοναχοὺς καὶ τότε μετεφέρθη τὸ ἱερόν λαΐψακον εἰς τὴν Ζάκυνθον καὶ ἐτέθη, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἐν τῷ ναῷ ἐν Καλλιτέρῳ καὶ ἔπειτα ἐν τῷ ἀποπερτωθέντι ὁμωνύμῳ ναῷ, ὅστις τῷ 1764 ἀνεσχευάσθη. (1) Ὁ ἅγιος Διονύσιος ἀνεκηρύχθη ὑπὸ τῆς κοινότητος Ζακύνθου Προστάτης τῆς νήσου τῷ 1724, ἀντὶ τοῦ μέχρι τότε Προστάτου τῆς αὐτῆς νήσου τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου. Ὁ Saint Sauveur (2) ἱστορεῖ ὅτι ἦλθον εἰς Ζάκυνθον ἱταλοὶ καλλιτέχναι διὰ νὰ ζωγραφίσωσι τὰς εἰκόνας τῆς ἐκκλησίας ταύτης. Ὑστερον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ταύτῃ εἰργάσθη καὶ ὁ Κουτούζης. Μεταξὺ τῶν εἰκόνων τοῦ Κουτούζη εἶνε καὶ ἡ Μαρία Μαγδalenή πρὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ πρὸς ἐκδίκησιν ὁ καλλιτέχνης ὡς ἡμαρτωλὴν ἔωγράφησε τὴν ἐρωμένην του, ἥτις τὸν εἶχεν ἀπατήσῃ. Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ταύτῃ ἀνάκειται εἰκονογραφημένη ἐπὶ ὀθόνης ἡ λιτανεὶα τοῦ ἁγίου Διονυσίου, ὑπὸ τὸν γυναικωνίτην, ἐνθα ἀπεικονίζονται γνωστὰ πρόσωπα ἐπὶ Ἑνε-

(1) Ὁ Ἑνετικὸς ποινικὸς νόμος ἐτιμῶρει αὐστηρῶς τοὺς γράφοντας λιβέλλους, τοὺς παραγγέλλοντας τὴν γραφὴν λιβέλλων καὶ τοὺς κυκλοφοροῦντας τοὺς λιβέλλους. Ἐθεωροῦντο ὅλοι συνένοχοι καὶ ἐτιμωροῦντο δι' ἐξορίας ἐπὶ ζωῆς καὶ ἂν συνελαμβάνοντο ἐν τῇ χώρᾳ ἐφυλαχίζοντο ἐπὶ δύο ἔτη καὶ ἔπειτα ἐκ νέου εἰς τὴν ἐξορίαν (bando) ὁ καταδότης τοῦ λιβελλογράφου ἐλάμβανεν ἀμοιβὴν τρεῖς χιλιάδας λίρας (Leggi Criminali del Serenissimo Dominio Veneto. Venezia 1751 σελ. 36). Φαίνεται ὅτι ὁ Κουτούζης οὐδέποτε κατηγγέλλθη.

(1) Ὁ τρομερὸς σεισμὸς τοῦ 1893 κατέβριψε τὸ κωδωνοστάσιον καὶ τὴν Ἐκκλησίαν. Τὸ κωδωνοστάσιον ἀνικοδομήθη καὶ ἡ ἐκκλησία ἐπέσχευάσθη ἀντισεισμικῶς. Τώρα πρόκειται ἡ ἐκκλησία νὰ ἀνοικοδομηθῇ. Ἐλπίζομεν νὰ γίνῃ ἀντισεισμικὴ ἀφοῦ τὸ ἔδαφος εἶνε ἐπιχωμάτωσις καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο πάσχει πολὺ ἀπὸ τὰς σεισμικὰς δονήσεις.

(2) Voyage historique, littéraire et pittoresque dans les isles et possession ci— devant Vénitienes du Levant. Τόμος Γ' σελ. 193. Paris an VIII (1800)

ταρχίας καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ καλλιτέχνης παρακολούθων. Ἡ εἰκὼν αὕτη ἔχει καὶ ἱστορικὴν ἀξίαν ὥτε ἱστοροῦσα ἐποχὴν.

Ὁ Μουστοξύδης σφάλλεται λέγων ὅτι ἡ παραστάσις αὕτη εἶνε ἔργον τοῦ Νικολάου Δοξαρχ, ἐνῶ εἶνε τοῦ Κουτούζη· τῆς αὐτῆς δὲ γνώμης εἶνε καὶ ὁ κ. Μαυρογιάννης.

Ἡ ἐν λόγῳ λιτανεὶα εἶνε ὡς ἐξῆλθεν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ καλλιτέχνου καὶ μέχρι τοῦδε εὐτυχῶς οὐδεμίαν βλάβην ἔχει τὴν ἡγίαν. Ἡ εἰκὼν αὕτη ὡς αἱ λοιπαὶ αἱ εὐρισκόμεναι ἐν τῷ ναῷ προσοιδούσι ὅτι εἶνε ἔργον νεανικὰ τοῦ Κουτούζη.

Ὁ Saint—Sauveur λέγει (1) «Μία εἰκονογραφία προσελκύει τὴν προσοχὴν τῶν ξένων,» τὸ ἔργον ἐνὸς ἱερέως Ζακυνθίου (τοῦ Κουτούζη) ἀνακείμενον ὑπὸ τὸν γυναικωνίτην,» παριστῶν τὴν λιτανεὶαν τοῦ ἁγίου Διονυσίου...» Ἀριθμοῦνται πλέον τῶν ἑκατὸν ἀνθρώπων» καὶ μοὶ ἐπεβελώσαν δι οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων ὁμοιάζουσιν.» Ὁ Saint—Sauveur ἦτο πρόξενος τῆς Γαλλίας εἰς τὰς Νήσους μας ἀπὸ τοῦ 1781 ἕως τοῦ 1798, καὶ λέγων ὅτι τὸν ἐπιβελώσαν περὶ τῆς ὁμοιότητος, καταδεικνύει ὅτι οἱ πλεῖστοι ἦσαν ἀποθαμένοι. Ἀλλὰ τὸ ἐν τῇ λιτανείᾳ παριστάται παρακολούθων ὁ ἴδιος Κουτούζης καὶ φαίνεται ὅτι ἦτο νεώτατος. Τοῦτο πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι ἡ λιτανεὶα εἶνε ἀπὸ τὰ πρῶτα ἔργα τοῦ Κουτούζη.

Ὅτι ἡ λιτανεὶα εἶνε ἔργον τοῦ Κουτούζη οὐδεμίαν ὑπάρχει ἀμφιβολίαν, ἀφοῦ ἀπὸ ἐτῶν ὁ Κατράμης (2) ἔγραψεν ὅτι εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τῆς εἰκονογραφίας ταύτης ὁ Κουτούζης εἶχε θέσει τὸ ὄνομα του. Ὅτι ἡ λιτανεὶα τῶν Ἁγίων Πάντων ἔργον τοῦ Καντουνῆ εἶνε, βεβαιώταται εἰμεθα, ἀφοῦ εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τῆς εἰκονογραφίας ἀναγινώσκειται «1808, μαῖον 25 Χεῖρ Νικολάου Καττουνῆ ἱερέως. Ὡστε εἰμεθα πλέον βέβαιοι ὅτι ὁ Νικολάος Δοξαρχὸς δὲν ἐφιλοπύνησεν οὔτε τὴν λιτανεὶαν τοῦ ἁγίου Διονυσίου, οὔτε τὴν τῶν Ἁγίων Πάντων.

Τοῦ Κουτούζη εἰκόνες ὑπάρχουσιν εἰς τὰς ἐκκλησίας Ἁγίου Ἰωάννου τῶν Λογοθετῶν, Ἁγίου Νικολάου τοῦ Μώλου, Ἁγίου Ἐλευθερίου, Ἁγίου Νικολάου τῶν Γερόντων. Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς ἀγίας Τριάδος ὑπάρχουν ὠραῖαι τοῦ Κουτούζη εἰκόνες, αἵτινες ἐχρησίμευσαν ὡς τύποι τῶν μιμητῶν του. Αἱ καλλιτερεῖαι τοῦ Κουτούζη εἰκονογραφίαι εἶνε εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος τοῦ Φλαμπουριάρη τοῦ κειμένου ἐν τῇ ὁδῷ Κουτούζη (3). Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ταύτῃ ἦτο ὁ Κουτούζης ἐφημέριος.

Αἱ εἰκόνες εἶνε ἀνηρτημέναι ἐπὶ τῶν τοίχων

καὶ παριστῶσι τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, τὸν Εὐαγγελισμόν, τὴν φυγὴν εἰς Αἴγυπτον, τὴν Γέννησιν τῆς Παναγίας, τὴν ἀνατροπὴν τῆς Παναγίας ὑπὸ τῆς ἀγίας Ἀννης. Εἰς τὴν Εὐαγγελιστρίαν, ναὸν κείμενον εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρεξαριστίας, ὑπάρχουσι ἐπὶ τῶν τοίχων ἐπίσης τοῦ Κουτούζη ὠραῖαι εἰκονογραφίαι παριστῶσαι τὸν βίον τῆς Θεοτόκου Μαρίας, αἵτινες ἐκαθίσθησαν καὶ διωροθώθησαν ὀλίγον ὑπὸ τοῦ κ. Σπυρίδωνος Πελεκασῆ, αἱ εἰκόνες τῆς Μητροπολεως, αἵτινες εἶνε ἐπίσης τοῦ Κουτούζη. Τὸν ναὸν τοῦτον λαμπρὰ ἐπεσκέυασεν ὁ ἀείμνηστος ἀρχιεπίσκοπος Λάττας, δυστυχῶς ὅμως τὰς εἰκόνες ἐπιδιόρθωσε ὁ σκηνογράφος Τσερώνης! Τὰς εἰκόνες τοῦ Ἁγίου Διονυσίου τὰς ἐδιόρθωσεν ὁ Τσόκος, ὁ Λαττῆς καὶ τέλος τὰς ἐθερνίωσεν ὁ ἀγιογράφος Ταμπάκης, ὁ ὁποῖος ἐκαθάρισε καὶ ἐθερνίωσεν καὶ τὰς εἰκόνες τῆς Ἀγίας Τριάδος. Κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον σχεδὸν εἰς ὅλας τὰς εἰκόνες τοῦ τε Κουτούζη καὶ Καντουνῆ ἔθεσε χεῖρα ἄλλος ζωγράφος. Ἡ λιτανεὶα τῶν Ἁγίων Πάντων καὶ ἡ τοῦ ἁγίου Διονυσίου ὡς καὶ αἱ εἰκόνες τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος τοῦ Φλαμπουριάρη, ὑφίστανται εὐτυχῶς, ὡς ἐξῆλθεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ καλλιτέχνου.

Ὁ Κουτούζης ἐφιλοπύνησε καὶ λαμπρὰ προσωπογραφίας, αἵτινες κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν συγχρόνων ὁμοιάζουσιν ὑπερβολικὰ καὶ τὴν γὰρ τὸν δὲ πολλάκις ἐζωγράρισεν.

Ἰδοὺ ἐν ἀνάγκῃ τοῦ ἰδιοτρόπου τούτου καλλιτέχνου.

Αἱ θύραι εἰκονοστασίου ἐκκλησίας τινὸς αἱ παραστῶσαι τοὺς ἱεράρχας ἦσαν ἐτοιμαί. Οἱ ἐπιτρόποι κατὰ τὴν πληρωμὴν ἤθελον νὰ καταβιβάσωσι τὴν τιμὴν.

— Καλὰ, λέγει ὁ καλλιτέχνης, λαβὼν τὰ χρήματα. Ὅ, τι θέλετε.

Τὴν ἐπιούσαν μεταβαίνει εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ λαμβάνει τὴν θύραν, τὴν παρὰ τὴν θέσιν τῶν ἐπιτρόπων, λέγων ὅτι καὶ θὰ διορθώσῃ. Μετὰ δύο ἡμέρας ἡ θύρα ἦτο εἰς τὴν θέσιν. Ἐπειτα παρατηρήθη ὅτι ὁ καλλιτέχνης εἶχε μεταβάλῃ τὴν κλίσην τῶν δακτύλων τοῦ ἱερέως εἰς τρόπον ὥστε ἄμα ἐθεωρεῖτο ἡ χεὶρ ἀπὸ τὴν θέσιν τῶν ἐπιτρόπων, ἡ χεὶρ ἐφασκέλωνεν.

Ὁ παράδοξος καλλιτέχνης ἀπέθανε τῷ 1819.

[Ἀκολουθεῖ]

ΣΠ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

1) Voyage historique, littéraire κτλ. τόμος Γ'. σελ. 193.

2) Ἱστορικαὶ διασαφήσεις περὶ τῆς πατρίδος Εὐγενίου τοῦ Βουγάρω; σελ. 46 Ζάκυνθος 1854.

3) Πρὸ δύο ἐτῶν ὁ φιλόπολις δήμαρχος κύριος

Μαρκῆς διώρισεν ἐπιτροπὴν πρὸς ὀνομασίαν τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως καὶ ὡς μέλος τῆς ἐπιτροπῆς καὶ ἡμεῖς ἐπροτείναμεν τρεῖς δρόμοι νὰ λάβωσι τὰ ὀνόματα τῶν καλλιτεχνῶν Δοξαρχᾶ, Κουτούζη καὶ Καντουνῆ. Ἐπίσης πτέρυξ τῆς πλατείας Σολωμοῦ νὰ λάβῃ τὸ ὄνομα τοῦ Μαντζάρου τοῦ πρώτου ἐθνικοῦ μελοποιῦ, τοῦ μελοποιήσαντος τὸν περιλάλητον ὕμνον τοῦ Σολωμοῦ. Ἡ πρότασις ἡμῶν ἐγένετο δεκτὴ παμψηφεί.